

Wót błodkego troschta Bóžego.

Nr. 277—281. 515—518.

277.

Głos: Es ist gewißlich an der Zeit.

Zen Kněz mój wěrnny pastyr jo, mě wězo k chłodnej wóže. Mě nusa zaschysch něbužo, wón hobora wšchej šchóže. Wón sam mě stawne napažo, zož strowa třchawa narosčo na luze jogo błowa.

2. Wón k wóže pón mě dowězo a tač mě hochłožijo, jog šwěty duch ga sam to jo, kenž dušchu hušchuschijo; mě přchawu drogu počažo, zož ja mńo lutne strowe jo, to wšcho dla šwójog měna.

3. Lez pó ischne chójzim we dólach, ga něbojm ja še škosći; lez hobchadam we třchachotach, šom glich we škobodnosći; ty, Kněžo, přchi mńo wóstanošch a tač mě stawne troschtujošch; na tebe ja še spuščczam.

4. To blido tež mě šgótujošch přched wšchymi winikami, a móju głowu žalbujošch, twój šwěty duch jo s nami. Jo, ten mě póčno nalewa ten wólej togo wjašela ja móju łaznu dušchu.

5. Wšchu šmilnosč a wšchu dobrotu ja budu stawne dostasch; ja w Bóžem domě bydlišch zu, a přcheze budu wóstasch ač kšěšczijan how na šwěšche a pó šnerschi raš nimerne pla Krista, mójog Kněša.

278.

Głos: Jesu, meine Freude.

Jesu lubowany, zesto přchegniwany wót mńo se škosču: še šchi hužěkujju, dočulž nasgońuju twóju dobrotu, wšchač jo ta mě šdžaržala, přcheze w nusy, we šcherpeńu, kaž tež we tešchneńu.

2. Spomněsch na to budu, gaž raš góni k šudu wšchafa tešchnosč mě. Zož ja kuli bywam, zož ja